Надзея ПАРЧУК

Трагічная дата

(11 верасня 1942 года)

Плыў верасень шчодры і шчыры
Над вёскай Драмлёва ў той дзень.
І сонца, сабраўшы ўсе сілы,
Лілося святлом да людзей.

Але нечакана тым ранкам
Варожы ўварваўся атрад —
І вогнішча страшнай маланкай
Шугнула над стрэхамі хат.

Гарэла кустоўе шыпшыны,
Гарэлі ў хлявах жыхары.
Надзейкі, Сяргейкі і Ніны
Крычалі, аж чулі бары.

Пустошылі склепы і свірны,
Дабро павыносілі з хат,
Расстрэльвалі дзетак нявінных —
Здавольваўся смерцю вар'ят.

Ад болю зямля галасіла,
У дыме гібела сяло —
Фашысцкае нечысці сіла
Сваё агаліла нутро.

Якія ж іх маці радзілі
І катамі быць нараклі?
Забойцаў пад сэрцам насілі —
Крывёю наш край залілі.

...Цяжкія мінулі часіны.
Па знішчаных сэрца баліць.
Мы помніць іх вечна павінны
І ў Бога аб міры прасіць.